

En opplevelse på den tyrkisk/syriske grensa høsten 2008

Av Dag Arne Roum

Siden Syria - dessverre - er mye i nyhetsbildet nå (mai/juni 2012), kunne det kanskje være ok med en liten opplevelse derfra.

- Du må vente til kl 9 (2100). Trenger bekreftelse fra Damaskus på fax. - Any problem?

Det var en hyggelig, men bestemt passkontrollør som spurte.

Nei, selvsagt ikke. Fem timer på en grensestasjon er ikke all verden. Det er bare det at bilen jeg har betalt for til Aleppo ikke kan vente, det er andre folk i den. Den meget prat- og hjelpsomme passfunksjonæren farer ut til drosja og fillerister sjåføren som motvillig betaler meg det beløpet jeg trenger for å komme videre. Hyggelig for meg, mindre hyggelig for sjåføren som mistet en del av inntekten sin den dagen.

Så uten ekstra utgifter setter jeg meg i ettermiddagssolen og starter ventingen. Tenkte jeg ville få god tid til å lese og skrive litt, men nei da. Livet ved grensa var fascinerende. En busslast av kvinner og menn i alle aldre skulle spise middag. Pilegrimer fra Iran, fikk jeg vite. Tepper utover asfalten. Alle kvinnene i svarte gevanter pratet og lo og storkoste seg mens mannfolka styrte med gassapparatet. Utallige hermetikkbokser ble åpnet med digre kniver og innholdet tømt i gryta. Det luktet godt. Jeg gomlet på min siste banan og prøvde å puste minst mulig hver gang en eksos-spyende lastebil hostet forbi. Et gammelt par kledd som skikkelige arabere slet og dro på en koffert uten hjul, en guttunge etter med enda tyngre bagasje. Mye folk drar på her i livet.

Lastebilsjåfører i kø og hisset seg opp uten at funksjonærene hevet et øyebryn av den grunn.

Etter 2½ time ble jeg ropt inn til et kontor. Der satt **SJEFEN**. Han så slik ut, tronende ved et digert skrivebord og med fem menn i ærbødig avstand. Det ble servert kaffe og "forhøret" startet: - Hvor gammel er du? Reiser du alene? Hvor er familien din? Hva skal du her? Hvor skal du etterpå? Hva jobber du med? Prest, hva er prest?

- Jeg er imam i den Norske kirke, svarte jeg.

Ti sekunders granskende taushet. Så: - Welcome

Det spørs om de troende i denne moskeen i Damaskus hadde godkjent "Imamen" fra Den Norske Kirke.

Tre minutter etter var alle stempler på plass og jeg ble vinket fornøyd avgårde over grensa av min passfunksjonærvann.

En drosje av tvilsom standard ventet på meg og dermed var jeg i Aleppo før kl 2000.

Trafikkultur: Fartsgrenseskiltene er ikke veiledende en gang. Biler har **forkjørsrett** og **påkjørsrett**. Fotgjengere danser ballett mellom bilene som gjør sitt beste for å unngå å stoppe.